

POLIBEK 2084

PAVEL HÉNIK

Pavel Hénik

POLIBEK 2084

Robert03256 se zaboří do křesla, aby měl pohodlnější výhled na nástěnnou obrazovku.

„SARASWATI, *chat!*“ zavelí a systém zobrazí dialogové okno.

Přestože u uživatele IsabelE4376 svítí červená ikona, nadiktuje krátký pozdrav:

▶ Ahoj. Máš se?

Chvíli čeká, zda se neobjeví odpověď, a pak znovu zavelí: „SARASWATI, *private!*“ Jakmile nanosklo na stěně zčerná, vytáhne gelovou klávesnici, kterou nedávno pořídil na AmazonRetro a po chvíli váhání vyťuká *magickou kombinaci kláves*. Pokaždé přihrbeně čeká, jaký za to přijde postih. Dostane elektrický šok? Oslepí ho laser? Spustí se siréna na prahu bolesti? Nebo i přes riziko zavlečení nákazy vnikne do jeho kóje zásahové komando *Jednotky systémového dozoru*? Připojení na *zaniklý internet* je trestný čin. Ovšem nikdo neví, jak tvrdý trest za to narušitele ilegálního kyberprostoru čeká.

Až donedávna byl život uživatele Robert03256 řízen naprogramovanou předurčeností v normovaném prostoru kóje 3 x 4 metry. Přísun buněčné stravy zprostředkoval automatický dozátor, k vyměšování byl určen odsávací teleskop a k očištění sloužil injektážní sprchový box. Vše prakticky vysunutě mimo prostor kóje, pravidelně myté a dezinfikované. A konečně v rohu místnosti se rýsovala tenká linie oválného otvoru exit panelu, který Robert03256 ještě nikdy nepoužil. Co by se muselo stát, aby zmáčkl *fialový spínač* vedle dveří?

Vše se však změnilo v den, kdy na chatu potkal IsabelE4376. Během několika konverzací mu pomocí šifer sdělila tajemství *magické kombinace kláves*, jež dokázala aktivovat *zaniklý internet*.

Robert03256 se plaše rozhlédne po kóji. Vláda nedávno oznámila brzké spuštění nové verze SARASWATI, schopné sensoricky analyzovat myšlenky. Už nebude třeba mluvit, postačí přehrát pokyn v mysli a SARASWATI podle něj zareaguje. Vládní oběžník uživatele ujišťoval, že se není čeho bát, přičemž upgrade proběhne automatickou aktualizací v nejbližších dnech.

Robert03256 sice SARASWATI poslal do módu *private*, přesto se nemůže zbavit neklidu. Kde vzít jistotu, že systém skutečně spí a i nadále nepřijímá jeho kvantové impulzy? Nikde.

Náhle se ozve známé pípnutí. Robert03256 sebou cukne a shodí *zaniklý internet*. „SARASWATI, *chat!*“ pronese rozrušeně.

Nanosklo zobrazí veselý obličej IsabelE4376. Vypadáš vyjeveně, děje se něco?

Poslední dobou mám pocit, že nás monitorují.

Prosím tě, proč by to dělali?

Ty víš proč.

Nesmysl. Na světě jsou milióny uživatelů, kteří dělaj to samý co my. Prostě se normálně bavíme.

Oholila sis hlavu, změní téma Robert03256 a okamžitě pocítí vzrušení.

Vždyť víš, že to pak cítím intenzivněji. Šibalsky na něj mrkne, natáhne se po elektromagnetickém stimulátoru a začne si aplikovat přísavky na hladkou kůži.

Robert03256 se rovněž vsouká do svého stimulátoru. A jak to chceš?

Překvap mě! hlesne dívka a zavře oči. Hned nato se gelové trubičky na její hlavě rozsvítí.

Robert03256 rovněž aktivuje VRko a zapne program eKoitus. IsabelE4376 už na něj čeká u postele v bílém krajkovém prádle. Dlouze se políbí a společně se svalí na postel. Oba jsou opravdu nadrženi, a tak už neváhají ani vteřinu.

„Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Prodlužují propojení, co jen to jde. Orgasmu dosáhnou společně.

▶ Budu potřebovat očistu, utrousí s výmluvným našpulením rtů Robert03256, když si sundá stimulátor.

▶ No já asi taky. Byla to nádhera, zaculí se IsabelE4376. Na čele jí během eKoitu vyrazily krůpěje potu. ▶ Za dvacet minut se tu zase potkáme? Chci ti ukázat jeden supr objev, dodá a od-pojí se.

„SARASWATI, shower!“ zavelí Robert03256. Zbaví se overalu a vstoupí do bělostného sprchového boxu. Z trysek se spustí voda. Nastavený limit jsou dvě minuty namáčení, dvacet vteřin nanášení mýdla, tři minuty omývání, dvě minuty osušování proudem teplého vzduchu.

▶ Jsem zpátky a ty? zahlásí do dialogového okna, jen co si natáhne čistý overal. U nicku IsabelE4376 svítí zelená ikona, ale obrazovka je šedá. Divné, jak toho docílila?

▶ Dej mi ještě 5 minut, přisviští tichá odpověď.

Hmm, IsabelE4376 je tedy očividně on-line, ale jak to že ji nevidí? Konečně naskočí obraz.

▶ Musela jsem ještě něco vyzkoušet. Všiml sis toho?

▶ Jako že jsi byla on-line a zároveň neviditelná?

▶ Přesně! Novej trik.

▶ Tak to je ten super objev?

▶ Spíš to jen ukazuje, jaký možnosti se nabízí na *zaniklém internetu*.

▶ TSSS! Robert03256 si zděšeně přiloží prst na rty a zakoulí očima směrem ke stropu. Ona však varovný signál ignoruje a pokračuje dál.

▶ Zkusil ses někdy zamyslet, kde asi jsme?

▶ Jako jak, kde jsme?

▶ No ty a já. Víme o sobě spoustu intimních věcí, ale nemáme ani zdání, jak jsme od sebe vzdálení. Jestli je to sto kilometrů, nebo třeba každý obýváme jinej světadíl. Nepřijde ti to ulitlý?

▶ No to jo, ale co s tím chceš dělat?

IsabelE4376 se zatváří spiklenecky. ▶ Spíš by ses měl zeptat, co jsem s tím už udělala.

▶ Ani nevím, jestli to chci vědět.

▶ Neboj, tohle tě dostane! Na *zaniklým internetu* je k nalezení spousta geolokačních systémů. V minulosti, když ještě lidi mohli ven, tak se tyhle platformy používaly k přesunům po městech. Všechno fungovalo úplně jinak než dneska. Život se odehrával víc off-line. Nechápu, jak to zvládali, to neustálý přemísťování jim muselo žrát spoustu času. No nic, důležitý ale je, že ty navigace pořád ještě fungují. A co je úplně nejvíc, dají se využít k určení souřadnic něčí polohy!

▶ Ted' se vůbec nechytám.

▶ Je to jednoduchý. Když se tam přihlíšíš, zobrazí to tvoje umístění na mapě světa. Říká se tomu GPS. No není to pecka?

Robert03256 nevychází z údivu. V životě by ho nenapadlo zjišťovat svou polohu v rámci světa. K čemu by mu to bylo? Od malička vyrůstal v kóji v sektoru 03256 a ven nemůže, protože je vše zamořené miliardami smrtících virů. K čemu by tedy potřeboval vědět, kde se nachází, když to jeho život nijak nezmění?

▶ Mám na tebe prosbu, přeruší jeho myšlenky IsabelE4376 nezvykle vážným tónem. ▶ Chtěla bych, aby ses do toho systému taky připojil, zkopíroval GPS kódy své polohy a poslal mi je. No a pak uvidíme, jak daleko jsme od sebe.

Robert03256 jen stěží zakrývá zděšení. Nic ilegálnějšího si nemohla vymyslet! Brouzdat náhodně po *zaniklém internetu* byla jedna věc, ale posílat svoje souřadnice, to už je silné kafe.

▶ Jenže k čemu by nám to všechno bylo?

▶ No třeba přijdem na to, že žijeme jen kousíček od sebe! Jasně, byla by to strašná náhoda, ale proč to nezkusit? vyhrkne zapáleně dívka a oči jí u toho zazáří. ▶ Uděláš to pro mě? Prosím!

Než se Robert03256 rozkýve k odpovědi, v dialogovém okně přistane odkaz www.google.com/maps.

▶ Tohle si zapamatuj. Je to starý program, který kdysi sloužil k lokaci IP adresy. Zadej ho do prohlížeče *zaniklýho internetu* a seš tam.

Robert03256 se poškrábe na hlavě. Moc se mu do té operace nechce.

▶ Tak na co čekáš, jdi do toho! Ty souřadnice jsou dvě čísla s tečkou. Nemusíš si je pamatovat, přenášet data ze *zaniklýho internetu* jde označením a stiskem Ctrl+C. Za deset minut se tu potkáme. Ikona uživatele IsabelE4376 zčervená.

Uf, ještě je čas vycouvat. Robert03256 přece může předstírat, že to zkusil, ale že to Ctrl+C nezafungovalo, nebo tak něco. Chvíli přemítá, co z toho může vyplynout. SARASWATI celou jejich debatu poslouchala. IsabelE4376 byla svým objevem tak nadšená, že úplně zapomněla na svou obvyklou obezřetnost. Počkat – co když to udělala schválně? Otevřenou konverzací ho vtáhla do komplotu, aby už nebylo cesty zpět. Jak daleko se asi v tuto chvíli nachází *Jednotka systémového dozoru*? A už jsme zase u té samé otázky – kde to vlastně jsem? IsabelE4376 má možná pravdu. Musíme přece vědět, kde žijeme.

„SARASWATI, *private!*“ zahlásí příkře a obrazovka zčerná. Systém jej tedy stále ještě poslouchá. Rychle vytuká *magickou kombinaci kláves* a do příkazového řádku napíše www.google.com/maps. Naskočí satelitní mapa s červeným bodem uprostřed.

Tak tady teda žiju!

Robert03256 nevychází z údivu. Poprvé v životě hledí na svět, který jej obklopuje. Vidí kolem sebe budovy, celé zástupy budov. Takže se nachází uprostřed obrovské aglomerace, aniž by o tom měl nejmenší tušení. Zabrouzdá do spleti ulic s názvy, které mu nic neříkají, přechází silnice, křižuje náměstí, obchází průmyslové komplexy a nemůže se toho všeho nabažit.

Náhle však zpanikaří. Kochá se tou mapou už přespříliš dlouho. Musí zpátky. Najede opět na výchozí červený bod, označí dvouciferný kód a stiskne Ctrl+C. Pak ze systému rychle vyskočí.

Několik dlouhých vteřin civí na černé nanosklo. Bude ho ještě SARASWATI poslouchat, nebo už je řízena centrálou? Do háje, kde se v něm ten strach pořád bere?

Kde? Byl v něm odjakživa. Robert03256 se narodil do světa plného nebezpečí, kdy už venku řádily smrtící viry. Jediná možnost byla žít a pracovat v této kóji. Tady bylo bezpečno, cokoliv vně představovalo jistou smrt. Systém ho chránil. Systém mu umožňoval přežít.

A paradoxně právě systému se nyní bojí ze všeho nejvíce.

„SARASWATI?“ nadhodí opatrně, „chat?“

Obrazovka se opět rozsvítí a z ní na něj kouká obličej IsabelE4376, hořící nedočkavostí.

Tak máš to?

Jo, ale...

Ta dělej, pošli mi ty souřadnice. Vložíš je stiskem Ctrl+V. Nic dalšího nemačkej!

Robert03256 pomalu rezignuje. Odklepne Ctrl+V a čísla se skutečně objeví v dialogovém řádku. Obrazovka IsabelE4376 rázem zšedne, ale ikonka zůstane svítit zeleně.

Přihlásím se zároveň na zaniklém internetu, vydrž sekundu!

A do háje, tohle už je opravdu za hranou. IsabelE4376 dnes boří všechny limity!

To je neuvěřitelný!!!!!!!!!! naskočí nová zpráva.

Co?

Nebudeš tomu věřit! Jsme jenom pár bloků od sebe. Tak dva kilometry! Já se z toho snad zblázním!!!!

Robert03256 zatají dech. Vždycky si představoval, že ho od IsabelE4376 dělí nepředstavitelná vzdálenost, a přitom to jsou pouhé dva kilometry!

Seš tam? přilétne další zpráva.

▶ Jo jsem. Jen přemýšlím, jakou asi dálku představují ty dva kilometry.

▶ Aplikace píše, že je to 15 min chůze. Jen 15 min!!!!

▶ Nechceš se odtamtud už vrátit? Robert03256 se pořád nemůže zbavit pocitu, že jsou monitorováni.

▶ Počkej. Dělán screenshoty trasy.

▶ Proboha k čemu?

▶ Neruš. Vysvětlím pak.

Do háje, tak IsabelE4376 ještě nemá dost. Očividně plánuje další, možná mnohem větší bláznivinu. Obrazovka chatu se opět rozjasní a objeví se její holá vysmátá hlava.

▶ Páni, to je vzrůšo, co?

▶ No to nevím, spíš je to strašně nebezpečné.

▶ Vím, co dělám. Připravovala jsem se na tuhle misi několik měsíců a jsem pro ni ochotná riskovat všechno. A ty?

Na takovou podpásovku není Robert03256 připravený. Po chvíli útrpného ticha promluví první IsabelE4376.

▶ Když jsme se dneska na Víárku milovali, řekl jsi mi, že mě miluješ. Já ti to řekla taky. Myslela jsem to od srdce.

▶ No já samozřejmě taky!

▶ A když jsme se dnes jakože políbili, cítila jsem se fantasticky. Ta oholená hlava je supr, přísavky ti sedí krásně na kůži a všechno vnímáš mnohem intenzivněji. Ale já chci víc...

▶ Jako co víc?

▶ Chci tě políbit naživo. Chci cítit teplo tvých rtů, chuť tvých slin, vůni tvýho dechu.

▶ To ale přece nejde!

▶ Proč by to nemohlo jít? Jsme jen patnáct minut od sebe!

Robert03256 se zděsí. ▶ Neříkej, že chceš...

▶ Jo, říkám. Mně už to nebaví. Od té doby, co jsem objevila *zaniklej internet*, nemůžu takhle dál. Chápeš to, tam venku leží reálnej svět, zatímco my tvrdnem v kóji o dvanácti metrech čtverečních! Jsme vězni a přitom vůbec nevíme, o co přicházíme!

▶ Venku je ale přece rozšířená nákaza smrtících virů! Zemřeme dřív, než ty dva kilometry ujdeme!

Tvář IsabelE4376 zvažní. ▶ A jak to víš? Ne, neříkej mi to, znám odpověď. Protože ti to denně rve do hlavy SARASWATI: venku je rozšířená smrtící nákaza, venku jsou smrtící viry, nejlepší vakcinace je izolace a tak pořád dál. Všem nám vymyli mozky a naplnili je strachem. Ale čeho se bojíme? Že zemřeme? Vždyť my už nežijeme ani teď!

▶ Jak tě tyhle myšlenky napadly? Nikdy jsi takhle nemluvila...

IsabelE4376 se na chvíli zarazí, jako by váhala, jestli říct pravdu.

▶ Řekněme, že jsem na chatu potkala nějaký lidi, co smýšlejí tímhle způsobem.

▶ Aha, to jsou ti samí lidi, co ti poradili, kde pořídít gelovou klávesnici a jaká je *magická kombinace kláves*?

▶ Jo, přesně ti.

▶ A co je to za lidi? Odkud je znáš? Třeba jsou to agenti *Jednotky systémového dozoru* a chtějí tě vlákat do léčky!

▶ Prosím tě, nevyšiluj! Kdyby mě chtěli dostat, už mě dávno mají. Brouzdám po *zaniklým internetu* už několik měsíců.

Robert03256 najednou nemůže popadnout dech. Do čeho se to namočil! Kdyby věděl, že je IsabelE4376 tak potrhá, možná by se s ní nikdy nezapletl.

▶ Lituješ, že sis se mnou něco začal, co? zpraží ho dotazem.

Robert03256 pocítí, jak mu červenají tváře. ▶ Snad taky nečteš myšlenky?

▶ Ne. Ale vidím ti to na očích. Hele, jestli mě opravdu miluješ, tak to zkusíš. Ale jestli máš strach, tak to pochopím. Pak už se ale asi nikdy nevidíme.

Robert03256 zkoprní. Po zádech mu stéká pot. Najednou se cítí zatlačený do kouta. Tak nepříjemně mu snad ještě nikdy nebylo. Otočí se, vrhne krátký pohled na *fialový spínač* vedle oválného otvoru a úplně se oklepe.

▶ Dokážu si představit, jak ti asi je. Totální paralýza děsem. Já nejdříve vydržela koukat na *fialovej spínač* maximálně pár vteřin, ale postupně jsem si začla zvykat a po pár dnech už jsem ho doslova hypnotizovala. Je to jen tlačítko pro nouzovej exit.

▶ Nevím o nikom, kdo by *fialový spínač* zkusil zmáčknout, zakroučí hlavou Robert03256.

▶ No vidíš, a já jo. Zním hned několik lidí.

▶ A co se stalo potom?

▶ Nic. Opustili kóji a žijou svobodně někde tam venku.

▶ Nejspíš je zabily viry!

IsabelE4376 zakoučí očima. ▶ Hele, teď mě poslouvej. Existuje hypotéza, že venku vůbec žádný viry nejsou. Svět byl přelidněnej a občani zpovykaní, chtěli svobody a snažili se ovlivňovat politiku, a to se nelíbilo boháčům, a tak vymysleli smrtelný viry. Čím víc virů, tím líp pro šíření strachu. Takže nastrkali lidi do kóji, aby se náhodou vzájemně nenakazili. A my teď místo reálného života živoříme na síti. Pracujeme on-line, bavíme se on-line, dokonce šukáme on-line. Já už ale takhle dál nechci!

▶ Ale co když při tom zemřeme?

Její tvář posmutní. ▶ Pochopím, když to neuděláš, ale já jdu ven. S tebou nebo bez tebe, jsem už skálopevně rozhodnutá. Slyšíš to? Říkám *skálopevně*, protože jsem to sousloví někde četla, ale přitom jsem nikdy necítila, jak je skála pevná. O světě okolo nás nevíme nic. My už nejsme lidi, jsme jen entity, který generujou oxid uhličitý a teplo. Chci být znovu člověk. I kdyby jen na pár hodin, nebo minut, ale bude to stát za to.68

Robert03256 hledí na její sklíčený výraz a přitom si znovu uvědomí, jak moc je krásná.

▶ Já..., zarazí se. ▶ Mně je vlastně ukradené, jak pevná je skála. Ale taky tě chci políbit naživo. *Isabel* já tě opravdu miluju a jdu do toho s tebou.

IsabelE4376 vyvalí oči. ▶ Poprvé jsi mi řekl jménem! Zní to tak cizorodě... ale zároveň... tak krásně... *Roberte*.

Robert03256 pokývá hlavou a vstane. ▶ Jsem připravený.

Výraz *IsabelE4376* se rozjasní. ▶ Já taky! Teď ti nasdílím ten screenshot trasy. Snad se v tý mapce oba zorientujeme. Na půl cesty mezi náma leží rozlehlý park a uprostřed něj stojí nějaká socha, tak u ní se sejdem. Hlavně si tu mapku pořádně nastuduj. Máš to?

Robert03256 zalituje, že nedisponuje žádným mobilním zařízením, do kterého by si mohl obrázek nahrát. Zahledí se na displej a snaží se vrýt si do paměti splet' uliček, kterými se klikatí rudá čára vyznačující trasu.

IsabelE4376 pomalu zamíří k *fialovému spínači*.

▶ Uděláme to na tři, jo?

▶ Tak jo, na tři, řekne *Robert03256* a rovněž přistoupí ke stěně s exitem.

▶ Raz, dva... tři!

Oba současně stisknou spínač.

Robert03256 si přitlačí dlaně na uši, neboť očekává, že se spustí ohlušující alarm. Místo toho se ozve jen tlumené zasyčení a dosud téměř neviditelná spára se zhmotní do štěrbin, která se rychle rozšiřuje. Do kóje začne proudit vzduch... určitě plný smrtících virů, uvědomí si náhle a prudce se otočí zpátky k obrazovce. Kóje *IsabelE4376* je již však prázdná.

Rozhodne se neztrácet čas. Poplach se možná nespustil v kóji, ale v centrále *Jednotky systémového dozoru* určitě. Vykročí ven a octne se na rampě s žebříkem. Neví, v kolikátém podlaží se nachází, ale až dolů nedohlédne. Okamžitě se mu zamotá hlava. Přilepí se ke svislé tyči, pevně ji sevře a pokusí se vyšátrat nižší tyčku. Úplně se rozklepe. Takhle to nepůjde, musí zrychlit. *IsabelE4376* už je určitě dole a míří směrem k parku. Zavře oči a udělá první krok. Pozvolna klesá stále níž a níž,

nepočítá, kolik pater už překonal. Po několika minutách stane na pevné zemi. Čekal, že vše bude zarostlé rozbujelou vegetací, ale chodník je hezky udržovaný. V tom stresu z výšky úplně zapomněl na smrtící viry. Okamžitě zadržel dech. Asi už se dávno nakazil a je jen otázkou času, kdy si rozkašle plíce.

V tomto stavu je těžké se soustředit. Usilovně loví z paměti vyznačenou trasu. Nejdříve doleva, pak doprava, pak kus rovně. Tak nějak to bylo. Rozejde se rázným krokem. Sestup po žebřících jej dost vyčerpá. Cítí, jak mu zesláblly nohy. Aby to vůbec ušel! V kóji měl sice běžecký pás, ale většinou na něm strávil jen pár minut týdně.

V levém lýtku se ozve mírná křeč. Navíc mu začíná být zima. Dopne si zip overalu až ke krku. Belhá se prázdnou ulicí, přitom bedlivě sleduje okolí a napíná uši, jestli neuslyší houkání sirény záahového vozidla *Jednotky systémového dozoru*. Zatím je klid, na ulici ani živáček.

Za rohem se před ním otevře honosný bulvár. Domy mají opravené fasády, vše svítí novotou. Takhle širokou ulici si z mapky nepamatuje. Zastaví se a váhá. Má se vydat ve směru, který myslí, že si pamatuje, nebo by měl spíš následovat instinkt? Hned nato zapochybuje, že mu vůbec nějaké instinkty zbyly, a rozhodne se věřit paměti. A asi udělá dobře. O pár set metrů dál narazí na rozlehlý komplex betonových budov, který si vybavuje z plánku jako šedý obdélník. Na konci zahne doleva. Odtud už by měl mít výhled na okraj parku. A taky že jo! Zrychlí krok.

Najednou však zaslechne nezvyklý zvuk. Decibely rychle narůstají. Do háje, už je to tady! Jdou po něm. Vozidlo se rychle blíží jeho směrem. Dá se do běhu. O pár metrů dál zahne do průchodu a přitiskne se ke zdi. Hrud' se mu nadýmá prudkými nádechy. V příští vteřině kolem prosvítí oranžové vznášedlo s rotujícími kartáči, vydávajícími savý zvuk. Uff, to bylo opravdu o fous!

V úkrytu setrvá ještě pár minut, uši neustále nastražené. Zdá se, že je klid. Po chvíli váhání opět vyrazí na cestu. Rozhodne se, že až k parku poběží.

V úplném vyčerpání dorazí k ocelové bráně. Opře se o kované mřížoví a snaží se popadnout dech. Z boku mu vystřeluje nepříjemné píchání, plíce jej nesnesitelně pálí. Rozkašle se a přitom se zděsí. Určitě je to projev nemoci způsobené smrtíci

viry. S rukou vraženou do boku se z posledních sil trmácí štěrkovou cestičkou do hlubin parku. Trávník je čerstvě posekaný, záhony nádherně udržované, žluté kytky vysázené v úhledných řadách zrovna propukají do květu. Tak takhle voní jaro! Roční období nikdy předtím neřešil, neboť v kóji vládla celý rok konstantní teplota dvacet pět stupňů. Další salva hrdelního kašle mu rázem připomene, že s největší pravděpodobností umírá.

„ROBERTE!“ uslyší náhle dívčí zvolání. Z druhé strany k němu běží IsabelE4376. „Dokázali jsme to!“ vyhrkne, když se zarazí dva kroky před ním.

„Jo, asi jo!“ opětuje její nadšení.

„Představoval sis svět venku takhle?“

„Vlastně jsem nikdy nepřemýšlel, jak to venku vypadá,“ odvětlí Robert03256 a setře kapičku potu na čele. „To byla ale mise, co? Nejdříve jsem si myslel, že jsem se ztratil, pak zase, že po mně jdou.“

„Jsme konečně svobodní, chápeš to?“ zajásá IsabelE4376.

„Moc si ještě nedokážu představit, co to znamená.“

„Přece volný pohyb a možnost dýchat čerstvý vzduch! Vnímáš kolem sebe všechnu tu krásu?“ IsabelE4376 zakloní hlavu, obřadně roztáhne doširoka paže a začne se pomalu točit dokola.

„Isabel, jsi nádherná, a já... jsem teď opravdu šťastný.“

Dívka ustane v pohybu a upřeně se na něj zadívá. „A už nemáš strach?“

„Strach z čeho?“

„No že se nakazíš a zemřeš.“

„Připadá ti, že mám strach?“

„Jo,“ vyprskne smíchy IsabelE4376. „V jednom kuse!“

„Ukážu ti, že se nebojím.“ Robert03256 udělá krok vpřed a jemně ji pohladí po tváři.

„Hmm, to bylo příjemný,“ pronese blaženě IsabelE4376 a opatrně mu položí hlavu na rameno. „Tolikrát jsme se milovali virtuálně, ale teď se můžeme konečně reálně dotýkat.“

„Ty si mě očicháváš?“

„Tak trochu. Je to úplná paleta vůní.“

„No zřejmě směs šampónu a potu,“ znervózní Robert03256. Pak rovněž přiblíží nos k jejím vlasům. „Ty voníš jako ty kytky tady v parku.“

IsabelE4376 zvedne hlavu a hodí po něm natěšený pohled. „Takže nastal čas na náš první polibek?“

Robert03256 s úsměvem přikývne.

„Asi u toho budu mít zavřené oči, tak se na mě, prosím, nedívej. Přišlo by mi to jako, že podvádíš.“

„Slibuju, že budu mít taky zavřené oči.“

„OK, jdeme na to. Tak na tři, jo?“

„Tak na tři.“

„Raz, dva... tři!

Povídka POLIBEK 2084 zvítězila ve Velké povídkové soutěži knihy Dobrovský 2022 a vyšla knižně spolu s dalšími vítěznými povídkami v antologii s názvem MŮJ PRVNÍ POLIBEK.

PAVEL HÉNIK je autor mnoha protikladů. Rád střídá styly a žánry, nezdráhá se provokovat a testuje limity. Vloni jeho povídka „Dobrý skutek Valerije 72 Pavel Hénik Jazdovského“ zvítězila v prvním ročníku Velké povídkové soutěže Knihy Dobrovský. Ovšem poprask způsobil autor už svou románovou prvotinou *Manekýni* (2017), ve které si peprným způsobem vystřelil z konzumní společnosti. Provokace se autor nebál ani ve druhém románu *Korporace* (2019), sociálním sci-fi jdoucím až na dřeň současné společnosti. Třetí román *Brrrnění* (2020) mapuje uvolněnou atmosféru vysokoškolských kolejích na konci devadesátek. Autorova románová novinka *Konšpirace* z jara 2021 se zamýšlí nad otázkou, jakou hodnotu má pro naši společnost svoboda.